

Κοιμάται ὁ αὐγερινὸς καὶ ὁ ἀποσπερίτης
ποῦ ῥταν κ' ἐβασιλέψασιν μέσ' ἑς τὸ δικόν μας σπῖτι
Ρόδ. Συνών. ἀποσπερινὸς 2α, ἀπόσπερος 2. 2) Ὁ
ἄφ' ἐσπέρας ἐνωρὶς κοιμώμενος Σύμ.

ἀποσπερίτικος ἐπίθ. Κύπρ. ἰοσπερίτικος Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὑπάρχων : Ὁ τραχανᾶς ἐν' ἰοσπε-
ρίτικος. Ἡ σούπ-πα ἐν' ἰοσπερίτικη. Φαεῖν ἰοσπερίτικον.
Ἰσμ.

Τὸ ἰοσπερίτικον νερόν νῖβκε τὸ πρόσωπόν σου
νὰ στέκη πάντα καθαρόν τὸ καμαρόφρονδόν σου
(ἰοσπερίτικον νερόν = τὸ ἄφ' ἐσπέρας ἐκτιθέμενον κατὰ
τὸ θέρος διὰ νὰ κρυώσῃ).

ἀποσπέρζωμα τό, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσπερίζωνω.

Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπόσπερμα τό, ΣΣκίπη Τσιγγανόθ. 24 ἀπόσπαρμα
Λεξ. Αἰν. ἀπόσπαρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω.

1) Τὸ τέλος τῆς σπορᾶς Τσακων. — Λεξ. Αἰν. Συνών.
ἀποσπάρσιμο, ἀποσπορίζα 1. 2) Τὸ τελευταῖον
τέκνον Τσακων. Συνών. ἀποβυζαστάρι, ἀποκούκκι 2,
ἀποκούνι, ἀποσούρι 4, ἀποσπόρι 4, ἀποσπορίδι 2.

3) Κακὸς ἀπόγονος ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Κατὰ ῥ τῆς Παντώρας τ' ἀποσπέρματα,
κατὰ ῥ τὸς ἀνίδεους πρωτογόνους.

ἀποσπέρνω σύνηθ. ἀπουσπέρνω σύνηθ. βορ. ἰδιωμ.
ἰοσπέρνω Σύμ. Τήλ. κ. ἄ. ἰοσπέρνω Α. Κρήτ. Ρόδ. ἰο-
σπέρνω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἰοσπέρνω Εὐβ. (Στρώπον.)
ἀποσπέρνω Τσακων. ἀποσπέρνω Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπέρνω, παρ' ὁ καὶ
τύπ. σπέρω, σπείρων καὶ σπείρνω. Πβ. καὶ μεταγν.
ἀποσπείρω.

Περατῶ, τελειώνω τὴν σπορὰν σύνηθ. καὶ Τσακων. :
Ἀπόσπειρα τὸ χωράφι ἢ ἀπολύτως ἀπόσπειρα σύνηθ. Σὰν
ἀποσπείρω, θά ῥθω Πελοπν. (Λακων.) Ἀμα ἀποσπείρουμε,
φείγουμε δῶθε Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) Ἰοσπαρμένα ἔχω
Ρόδ. Ἰοσπειρα καὶ ἀπόσπειρα τρία πινάκια σ'τάρι Ἡπ. || Φρ.
Τώρα πρὸς τ' ἀπότρυγα, τώρα π' ἀποσπείραμε! (ἐπὶ ἀκαί-
ρου αἰτήσεως ἢ προσφερομένης βοήθειας) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
κ. ἄ. || Γνωμ. Ἡ Πούλεια βασιλεύοντος καλοὶ γεωργοὶ ἀπο-
σπέρνουσι (ἦτοι περὶ τὰ μέσα Νοεμβρίου) Θράκ. Δεκέμβρι
ἰδὲ καὶ ἀπόσπερνε καὶ ἂν δὲν ἀποσπείρῃς, τάγιζε καὶ στάλιζε
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 1090
(ἐκδ. J Lambert) «πᾶς γεωργὸς ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπέσπειρεν
δικαίως».

ἀποσπεροκαθίστρα ἢ, ἀμάρτ. ἀποσπεροκαῖστρια
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τοῦ οὐσ. καθίστρα.

Γυνὴ ἀγρυπνοῦσα κατὰ τὴν ἐσπέραν καὶ ἐργαζομένη,
φίλεργος : Ἰσμ.

Μ-μ' ἐσένα νὰ ῥ' ἢ μοῖρα σου καματερὴ καὶ πλούσια,
νυχτοουλεύτρια φοερὴ καὶ ἀποσπεροκαῖστρια

(βαυκάλ.) Συνών. ἀποσπερίστρια.

ἀποσπερορδίνγαστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὀρδινγί-
στος < ὀρδινγιάζω.

Ὁ ἄφ' ἐσπέρας ἐτοιμασθεὶς : Παροιμ.

Τὸν ἀποσπερορδίνγαστο ταχρὰ τὸνε συντήρα.

ἀπόσπερος ἐπίθ. ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 74 — Λεξ. Πρω.
Δημητρ. ἰοσπερος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀπόσπερο τό,
ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 35 καὶ Παραμύθ. 45 ΣΠασαγιάνν. ἐν
Τέχν. 1,142 — Λεξ. Βλαστ. 366

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπέρα.

1) Ὁ τῆς ἐσπέρας, ἐσπερινὸς ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. : Ἀπόσπερο λιμάνι ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερινὸς 1. β) Οὐσ., ἐσπέρα
ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.
ἐνθ' ἄν. : Ἐνα ἀπόσπερο μοῦ λείει ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ.
ἐνθ' ἄν. Κάθε ἀπόσπερο ὁ φυγόδικοις ὁ Τρύφως γλιστρεῖ πᾶνω
ἀπ' τὸ λόγγο ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ πούλλια στερονολαλῆς ἀφίνουν
καὶ σβήνουν μέσ' ἑς τ' ἀπόσπερο

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερινὸς 2γ.

2) Ἀρσεν. οὐσ., ἀποσπερίτης 1, ὁ ἰδ., Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.)

ἀποσπεροστρέμμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπεροστρέφω.

Περισυναγωγή, ἐπὶ ποιμνίου. Συνών. ἀπογύρισμα δ.

ἀποσπεροστρέφω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Περισυνάγω, κυρίως ἐπὶ ποιμνίου : Ἰσμ.

Μ-μ' ἐμέν' ὁ νοῦς μου τό ἄλε νὰ μπῶ ὀσκός μετ' ἔσου,
νὰ σοῦ λακ-κὼν τὴν αὐγὴ, νὰ σ' ἀποσπεροστρέφω.

ἀποσπιθιάζω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπιθιάζω.

Ἀποπαίρνω : Τὸν ἀποσπιθιάζει. Πῆγα νὰν τοῦ μιλήσω
καὶ μ' ἀποσπῆθαι. Συνών. ἀποσπυλλάκω 1.

ἀποσπόντα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπόσποντα Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ σπόντα.

1) Οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ δι' ἀνακλάσεως ἀπὸ τῆς
σπόντας ἦτοι τῆς πλευρᾶς τοῦ σφαιριστηρίου (ὅταν κατὰ
τὸ παιγνίδιον ἢ σφαῖρα κρούσῃ τὴν ἄλλην οὐχὶ ἀπ' εὐθείας,
ἀλλὰ μετὰ προηγηθεῖσαν πρόσκρουσιν ἐπὶ τῆς σπόντας)
σύνηθ. : Χτύπα ἀποσπόντα. 2) Μεταφ. ἐμμέσως, δι' ὑπαι-
νιγμοῦ σύνηθ. : Φρ. Μοῦ τό πε ἀποσπόντα. Συνών. ἀνα-
γυριστικά.

ἀπόσπορα ἐπίρρ. Κάρπ. κ. ἄ. ἰοσπορα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπορά. Διὰ τὸν σχη-
ματισμὸν πβ. ἀπόθερα, ἀπότρυγα κττ.

Μετὰ τὴν σπορὰν ἢ μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σπορᾶς
ἐνθ' ἄν. : Γνωμ. Πέρδικαν ἀπόσπορα καὶ λαὸν ἀπόθερα (λαὸς
= λαγὸς) Κάρπ.

ἀποσπόρι τό, ἀποσπόριν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀπο-
σπόρι κοιν. ἀποσπόρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπουσπόρ'
βόρ. ἰδιώμ. ἀπουσπούρ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἰοσπόριν
Κύπρ. ἰοσπόρι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μέγαρ. Προπ. (Ἀρτάκ.)
Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. ἰοσπόρ' ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπόσπορο
Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρι κατὰ ΓΧατζιδ.
MNE 2,178 καὶ 180. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόσπορος
= ὁ καταγόμενος ἀπὸ τινος.

1) Ὑπόλειμμα σπόρου, ὁ τελευταῖος καὶ κατωτέρας
ποιότητος σπόρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Μακεδ. (Μελέν.
Χαλκιδ. κ. ἄ.) Μέγαρ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Ἡπίτ. Μπριγκ.
Δημητρ. β) Ὑπόλειμμα πράγματός τινος Βιθυν. (Κατιρ.)
Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Αὐτὰ εἶναι ἀπουσπόρια ἀπ' τοῦ
καλαμπόχ', πέταξέ τα Αἰτωλ. Διαλέγοντας διαλέγοντας πῆρι

τ' ἀπουσπούρια Μακεδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποδιλέγει.

2) Συνήθως κατὰ πληθ., ὁ τελευταῖος σπορητός, τὰ τελευταῖα σπαρσίματα Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κύπρ. Μέγαρ. : Ἐσπείρες; — Οἷ, εἶμαι 'ς τ' ἀπόσπορο! Μέγαρ. β) Ὁ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς σπαρεῖς ἀγρὸς Εὐβ. (Κάρυστ.) 3) Ὁ τελευταῖος γόνος ζῶου Θήρ. κ.ά. : Γνωμ.

*Ορνιθὰ μου τὸ Γενάρι | καὶ παλὶ τὸν Ἀλωνάρι
καὶ τὸν Ἀουσιο κοκόρι | νὰ μὴν εἶναι ἀποσπόρι

Θήρ. 4) Τὸ ὑστερότοκον, τὸ τελευταῖον τέκνον κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Τ' ἀγαπάει αὐτὸ τὸ παιδί, γιατί' εἶναι τ' ἀποσπόρι του σύννηθ. Τοῦ διαόλου τ' ἀποσπόρι! (ὕβρις) Κρήτ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπόσπερμα 2. 5) Τὸ ἀτροφικόν, ἀσθενικόν παιδίον Μακεδ. (Μελέν.) 6) Μεταφ. ὁ ἀξιοκαταφρόνητος ἄνθρωπος, ὕβριστικῶς ἢ σκωπτικῶς Βιθυν. (Κατιρ.) Πόντ. (Τραπ.) : Αὐτόνο τ' ἀποσπόρι ποιὸς τὸ 'χει ἀνάγκη! Κατιρ.

ἀποσποριὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσπουριὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποσπορέα Κάρπ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σποριὰ.

1) Ἡ τελευταία σπορὰ Κάρπ. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου διεκόπη ἡ σπορὰ διὰ νὰ ἀροθῇ τοῦτο Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Οὐ γουρῶς ἔφτιασι 'ς τὴν ἀπουσπουριὰ.

ἀποσποριάζω ἀμάρτ. *ποσποριάζω Κάλυμν.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

*Ἐπὶ ἀνδρῶν, παρακμάζω, καθίσταμαι παρῆλιξ : Τὰ παλ-
ληκάρζα 'ἐν θὰ παντρεύονται μαιθὲ σὰν θὰ *ποσποριάζουν
(τὰ παλληκάρια δὲν θὰ παντρεύονται μαθὲ σὰν θὰ ξεσπο-
ριάσουν). Συνών. ξεσποριάζω.

ἀποσπορίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουσπουρίδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπορίδι.

1) Τὸ ἀπόβλητον μέρος τοῦ διὰ σπορὰν κοσκινισθέντος
σίτου. 2) Τὸ ὑστερότοκον τέκνον. Συνών. ἀπόσπερμα 2.

ἀποσπορίτης ὁ, Ἄνδρ. Θηλ. ἀποσπορίτισσα Ἴος
*πουσπουρίτ'σσα Θεσσ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτης.

1) Πληθ., οἱ λουκουμάδες οἱ ὑπὸ τῶν γεωργῶν παρα-
σκευαζόμενοι ἐπὶ τῇ περατώσει τῆς σπορᾶς Ἄνδρ. 2) Θηλ.,
ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν 21^{ην} Νοεμ-
βρίου συμπύπτουσα μετὰ τὴν σπορὰν (ἀντὶ γεορτή τῆς
Παναγίας τῆς Ἀποσπορίτισσας) Θεσσ. Ἴος.

ἀπόσπορος ὁ, Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ.
Βλαστ. Δημητρ. ἀπόσπορο τό, Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ.
Δημητρ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

1) Ὁ τελευταῖος σπειρόμενος σπόρος Κύθν. Πελοπν.
(Λακων.) 2) Ὁ περὶ τὸ τέλος τῆς σπορᾶς χρόνος εἴτε
ἐκάστης ἡμέρας εἴτε μιᾶς ἐποχῆς Πελοπν. (Μάν.) : Τώρα
δὲν ὀφκαιορίζω, θὰ 'ρθω ὁμως 'ς τὸν ἀπόσπορο.

ἀποσπορώνω Πόντ. (Κερασ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπορώνω.

*Ὡριμάζων ἀποκτῶ σπόρους, ἐπὶ φυτοῦ.

ἀποσπουδάξω σύννηθ. *ποσπουδάξω Κρήτ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπουδάξω. Πβ. καὶ
μεταγν. ἀποσπουδάξω = ἀποφεύγω τι παντὶ τρόπῳ.

Τελειώνω τὰς σπουδὰς μου ἐνθ' ἄν. : Δὲν ἀποσπουδάσε
ἀκόμη ὁ γιὸς τοῦ δεῖνα. Ἀποσπουδάσε πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ δυὸ
χρόνια σύννηθ. Ἀποσπουδάσε καὶ δὲ δοῦ χρειγιάζουσαι ἄλλα

γράμματα Κρήτ. || Φρ. Ἀποσπουδάσε καὶ αὐτὸς (ἔγινε τελείως
μόρτης) Ἀθῆν. Ἀμα πὰς μ' αὐτόν, θ' ἀποσπουδάσῃς αὐτόθ.
Εἶναι ἀποσπουδαγμένη καὶ αὕτη (συνών. φρ. εἶναι ξεσπο-
λισμένη) αὐτόθ. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ τελειώσῃ τὰς
σπουδὰς του Κρήτ. : Πολλὰ λεφτὰ θέλω γιὰ νὰ τὸνε *πο-
σπουδάξω.

ἀποσπουρίζω Ἀμοργ. Θήρ.

Πιθανῶς ἐκ παλαιοῦ ἀποσπυρίζω. Πβ. ἀρχ. φρ.
ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν.

Λαμβάνω μέρος εἰς συμπόσιον κατὰ τὸ ὅποιον ἕκαστος
κομίζει τὴν τροφὴν του ἐνθ' ἄν. : Πάμε σήμερον ν' ἀποσπου-
ρίσωμε Θήρ. Συνών. ρεφενίζω.

ἀποσπρώχνω Ἀθῆν. Πελοπν. (Μάν.) — Ἀ'Εφταλ.
Μαζώχτρ. 33 Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 88

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπρώχνω.

1) Ἀπωθῶ Ἀ'Εφταλ. ἐνθ' ἄν. : Ἐβαλε τὸν ἀγκῶνα τῆς
ἡ Ἀσῆμω οὐ νὰ τὸν ἀποσπρώξῃ. β) Ἀπωθῶ ἐντελῶς
Πελοπν. (Μάν.) : Τὸν ἔσπρωξε μία φορὰ καὶ τὸν ἀποσπρώχνει
πάλι κατόπι ὥσπου τὸνε γκρέμισε κάτω. 2) Ἀποπέμπω,
ἀποδιώκω Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἄν. : Ἀρκετὰ πρὸς με ἀποσπρώ-
ξατε . . . ἂν ποτε τίχῃ νὰ θελήσετε πάλι τὴ συντροφιά μου,
θὰ τὴν ἔχετε, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴ ζητήσετε οἱς. 3) Φέρομαι
σκαιῶς πρὸς τινα Ἀθῆν. : Μὴν ἀποσπρώχνῃς ἔτσι τὸ παιδί.
Συνών. ἀποπαίρνω 1, ἀποσπιθιάζω.

ἀποσπῶ κοιν. *ποσπῶ Κρήτ. (Σητ.) Χίος *ποσπάω
Κέρκ. ἀποσπάω πολλαχ. *ποσπάζω Κύπρ. Μέσ. *πο-
σπάζομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσπῶ.

1) Ἀποχωρίζω ἔλκων βιαίως κοιν. : Ἀπόσπασα μιὰ
μεγάλῃ πέτρα ἀπὸ τὸ βράχο. Ἀπόσπασα τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν
ἀγκαλὰ τῆς μητέρας. Δὲ μπόρεσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ
δεῖνα λόγ. κοιν. β) Ἐκρίζωνω, ἐκσπῶ λόγ. σύννηθ. καὶ
δημῶδ. Σύμ. : Δὲν ἀποσπᾷ οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς
λόγ. σύννηθ. Πάτ' ἂ ἀποσπάσετε γούλα (πάτ' ἂ = πάτε νὰ)
Σύμ. γ) Ἐκβλαστάνω, ἐπὶ τοῦ σίτου ἐκβλαστάνοντος
στάχυν Κύπρ. : Ἐπόσπασεν κουτσούλ-λαν (ἔβγαλε στάχυν).

δ) Μεταφ. ἐπιτυχάνω δυσκόλως λόγ. σύννηθ. : Τοῦ
ἀποσπᾷ ὑποσκέσεις. Μοῦ ἀπόσπασες τὸ μυστικὸ (ἐπέτυχες
νὰ μάθῃς). 2) Ἐλευθερώνω, ἀποφυλακίζω Κύπρ. : Πότε
'εν-νὰ *ποσπαστῇς; — Ὑστερα 'πὸ ἕναν μῆναν *ποσπάζομαι.
|| Ἄσμ.

*Ἐπόσπασεν τ' ἀέρφιν μου ποῦ 'ταν φυλακωμένον.

β) Κάμνω τινὰ ἐλεύθερον Κύπρ. κ.ά. : Ἄσμ.

Μοῦλ-λωσε, Μεχεμέτα, πολ-λὴν ριτζιὰν μὲν κάμνης,

*ποσπάσεις τοῦτον τὸν Ρωμαῖόν, μὰ κρούζουμεν τὴν χώραν
Κύπρ.

Μὰ δὲν σε 'φίν-νω μέσ' 'ς τὴν Τουρκιὰν . . .

γιὰ νὰ 'βρω τρόπον νὰ σὲ *ποσπάσω

αὐτόθ.

καὶ ἀπὸ τὰ χέρσα τῶν Τουρκῶν ἤτουνε *ποσπασμένοις
αὐτόθ. 3) Ἀπαλλάττω, σφάζω Κύπρ. : Ἐδερνέν τον τῶ' ἐπό-
σπασά τον. Ποσπάζει ἄθ-θροπον ποῦ τὴν κρεμ-μάλ-λαν.
Νὰ τὸν *ποσπάσῃς ποῦ τὰ χέρσα του πόν-νὰ τὸν σκοτώσῃ
(πόν-νὰ = ποῦ θεν-νὰ). Ἄν εἶναι γιὸς μου, *ποσπάζεται (ἐκ
παραμυθ.) Ἐγὼνι ἐπόσπασα τὸν Γιαν-νῆν ποῦ ἔθεν-νὰ τὸν
δέρη ὁ Γεωρκῆς. Ποσπᾶσ' τὴν κεφαλὴν σου κ' ὕστερις ἐμᾶς.
Ποσπάστηκεν ὁ κακορρίζικος ποῦ τὰ βάσανα (ἀπέθανε).
Συνών. γλυτώνω. β) Μέσ. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ τινος
Κύπρ. : Φρ. Ἐποσπάστηκεν ποῦ τὲς δουλειές του (ἐτελείωσε
τὰς ἐργασίας του). Ποσπάστου ποῦ τὸ κτίσμαν νὰ φάμεν.

